

SLOVENSKÁ
FILHARMÓNIA

POPULÁRNY CYKLUS

— C —

12. 03. 2026 | štvrtok | C5
Koncertná sieň SF | 19.00

77. KONCERTNÁ SEZÓNA

SLOVENSKÝ KOMORNÝ ORCHESTER

EWALD DANEL *umelecký vedúci*

JONIAN ILIAS KADESHA *husle*

Felix Mendelssohn Bartholdy (1809 – 1847)

Koncert pre husle a sláčikový orchester d mol 20'

Allegro molto

Andante

Allegro

Béla Bartók (1881 – 1945) / upr. **Mladen**

Miloradović (1987)

Rapsódia pre husle a sláčiky č. 1, Sz. 87 10'

Lasú. Moderato

Friss. Allegro moderato

Gustav Holst (1874 – 1934)

St. Paul's Suite, op. 29 č. 2 13'

Jig

Ostinato

Intermezzo

Finale (The Dargason)

Ernest Bloch (1880 – 1959)

Concerto grosso č. 1 25'

Prelude

Dirge

Pastorale & Rustic dances

Fugue

Jeden z hlavných priekopníkov hudby raného romantizmu **Felix Mendelssohn Bartholdy** bol už počas svojho života mnohými označovaný ako Mozart 19. storočia. Fenomenálny dirigent Hans von Bülow dokonca povedal, že ak niekto chce správne zahrať Mendelssohna, musí najskôr vedieť zahrať Mozarta. Mendelssohn, podobne ako Mozart, začal prejavovať svoj mimoriadny interpretačný talent už od raného detstva, a to tiež ako klavirista tak i huslista. Obaja začali komponovať hudbu už v detskom veku a zhodne mali sestry (Mozart Nanerl, Mendelssohn Fanny), ktoré preukazovali taktiež výnimočné hudobné nadanie. A čo je pre rozvoj talentu malých detí veľmi zásadné, obaja mali doma vhodné zázemie, v ktorom sa ich neobyčajný dar mohol kultivovať správnym spôsobom. Mendelssohn komponoval približne od svojich desiatich rokov. V roku 1822, kedy len ako 13-ročný napísal aj **Koncert pre husle a sláčikový orchester d mol**, mal už na svojom konte niekoľko singspielov, skladieb pre sláčikový orchester a komorných diel. V rodičovskom dome Mendelssohnovcov v Berlíne, kam sa v roku 1811 presťahovali z Hamburgu, sa pravidelne stretávali poprední umelci a intelektuáli. Práve od roku 1822 začala v ich dome Mendelssohnova matka usporadúvať aj nedeľné private koncerty, ktoré okrem iného slúžili aj ako platforma pre prezentáciu Felixových nových diel. Medzi účinkujúcimi hudobníkmi boli okrem samotného Felixa Mendelssohna aj jeho ďalší traja súrodenci, a tiež profesionálni hráči z berlínskej dvorskej opery. V rámci týchto nedeľných koncertov u Mendelssohnovcov zaznel po prvýkrát aj Felixov *Husľový koncert d mol*, ktorý napísal pre svojho učiteľa huslí a priateľa Eduarda Rietza. Ten interpretoval husľový part na prvom uvedení diela, pričom za klavírom sedel Mendelssohn. Podobne ako viaceré rané kompozície Felixa Mendelssohna, nebol ani *Husľový koncert d mol* publikovaný počas jeho života a postupne upadol do zabudnutia. Až po skladateľovej predčasnej smrti venovala v roku 1853 jeho manželka Cécile rukopis koncertu renomovanému huslistovi Ferdinandovi Davidovi, ktorý premiéroval Mendelssohnov *Husľový koncert e mol, op. 64* – dnes jedno z jeho najhranejších a najobľúbenejších diel vôbec. Zdá sa však, že David s Mendelssohnovým raným *Koncertom d mol* nič ďalšie nepodnikol. Až v roku 1951 – teda takmer po 130 rokoch od jeho vzniku – sa k dielu dostal fenomenálny huslista Yehudi Menuhin, keď mu ho v Londýne ukázal muzikológ (okrem iného sa výrazne venoval aj odkazu W. A. Mozarta), kníhkupec a amatérsky huslista Albi Rosenthal. Menuhin následne kúpil od rodiny Mendelssohnovcov práva na toto dielo. *Koncert d mol* po prvýkrát verejne uviedol 4. februára 1952 v Carnegie Hall, kedy sa zhostil ako sólového partu, tak dirigentskej úlohy. V nasledujúcich rokoch skladbu často uvádzal na svojich koncertoch, taktiež realizoval jej nahrávku a pripravil ju na publikovanie. Menuhin

považoval Mendelssohnovu ranú kompozíciu za veľmi invenčnú, obdivoval na nej nielen svieži virtuózný sólový part, ale aj pozoruhodnú slobodu a elasticitu po formovej stránke. Podľa neho toto dielo „*potvrďuje neuveriteľnú genialitu a zázračnosť 13-ročného majstra*“.

Je známe, že kompozičný prejav **Bélu Bartóka**, ktorý patrí k tým vôbec najoriginálnejším nielen v 1. polovici 20. storočia, sa do veľkej miery opiera o ľudovú tvorivosť. Ľudové piesne a tance najmä z rumunskej, maďarskej a slovenskej proveniencie nepredstavovali však len inšpiračný zdroj jeho skladateľskej tvorby. Podroboval ich aj vlastnému etnomuzikologickému bádaniu. Ľudové piesne začal zbierať spolu so svojím kolegom Zoltánom Kodályom približne od začiatku 20. storočia. Bartók jednotlivé poklady ľudovej tvorby nahrával, zapisoval, systematicky spracovával a mnohé z nich aj pripravil na vydanie. Je zároveň autorom mnohých vedeckých textov zaoberajúcich sa touto problematikou. ***Dve husľové rapsódie*** zaujímajú v Bartókovej tvorbe, ovplyvnenej ľudovou hudbou, zvláštne miesto. Skladby nielenže vychádzajú z ľudových melódií a rytmov, ale je v nich zároveň zakomponovaný aj charakteristický interpretačný štýl východoeurópskych ľudových muzikantov. Bartók obe rapsódie skomponoval v roku 1928, ktorý trávil prevažne doma v Budapešti, aby tak vyvážil predchádzajúce náročné obdobie – na prelome rokov 1927/1928 totiž absolvoval svoje prvé koncertné turné po Amerike. Obidve rapsódie existujú vo verzii pre husle a klavír, ako aj v úprave pre husle a orchester. Orchestrálna verzia *Rapsódie č. 1* obsahuje aj cimbalový part, ktorý sa na zvukovej autentickosti a zvláštnej farebnosti diela podieľa nemalou mierou. ***Rapsódiu č. 1*** okrem toho Bartók na žiadosť Pabla Casalsa prepísal aj pre violončelo. Každú z rapsódií Bartók venoval jednému z popredných maďarských huslistov, s ktorými pravidelne koncertoval. Prvú Josephovi Szigetimu, druhú Zoltánovi Székelymu, pre ktorého bolo prostredie ľudového muzikovania známe. Szigeti bol typovo klasicky školeným husľovým virtuózom, Bartók preto od neho vyžadoval, aby sa v rámci procesu naštudovania jeho *Prvej rapsódie* dôverne oboznámil aj s jeho terénnymi nahrávkami ľudových piesní. Obidve rapsódie uplatňujú dvojčasťový model *lassú – friss* (pomalá – rýchla časť) odvodený z verbunkovej hudby 19. storočia. Tento model využil napríklad aj Franz Liszt vo svojich legendárnych *Uhorských rapsódiách*, ktoré Bartók podrobne skúmal a analyzoval. Väčšina melodického materiálu oboch rapsódií pochádza z rumunského ľudového prostredia. Okrem toho nachádzame v *Prvej rapsódii* aj maďarský lament a rusínsky tanec z horského prostredia Karpát. Bartókove *Husľové rapsódie* predstavujú nielen virtuózne diela prominentného hudobného skladateľa, ale sú aj neobyčaj-

ne zaujímavým príkladom jeho fascinujúceho umenia spájať moderný kompozičný jazyk s autentickými prejavmi ľudového prostredia.

K najvýznamnejším anglickým skladateľom prelomu 19. a 20. storočia patrí **Gustav Holst**. Pochádzal z multikulturného a hudbymilovného prostredia. Jeho pradedo švédsko-nemeckého pôvodu, rodák z lotyšskej Rigy, vyučoval na ruskom cisárskom dvore. Do Anglicka odišiel začiatkom 19. storočia. Predkovia Gustava Holsta sa venovali hudbe či už profesionálne alebo len zo záľuby. Napríklad jeho matka bola speváčka a klaviristka. Brat Emil sa stal známym hollywoodskym hercom, vystupoval pod umeleckým menom Ernest Cosart. Inšpirácie pre vlastnú tvorbu čerpal Gustav Holst z takých kontrastných zdrojov, akými sú Henry Purcell, Richard Wagner či tradičná ľudová hudba. Zaujímal sa o filozofiu idealizmu, fascinovalo ho však aj hinduistické myslenie. Dokonca sa naučil sanskrit na prekladateľskej úrovni, čo zúročil aj vo vlastnej tvorbe (v opusoch 15, 24, 26, 30). Okrem toho ovládal napríklad aj starogréčtinu. Hudbu študoval na prestížnej Royal College of Music. Komponoval piesne, klavírne skladby, komornú hudbu, orchestrálne, scénické i operné diela, no preslávil sa najmä svojou orchestrálnou suitou *Planéty, op. 32*. Toto dielo sa stalo takým obľúbeným už počas skladateľovho života, že keď ho sám dirigoval v londýnskej Queen's Hall, vstupenky boli beznádejne vypredané. Holstovu osobnosť i hudbu charakterizoval jeho veľmi dobrý priateľ a len o dva roky starší skladateľ Ralph Vaughan Williams, s ktorým sa zoznámil počas štúdií na Royal College of Music, takto: „*Holst bol vizionár, ale zároveň vo všetkých nevyhnutnostiach veľmi praktický človek... Je to spojenie vizionára s realistom, čo dáva Holstovej hudbe jej osobitý charakter*“.

Posledné takmer tri dekády svojho života pôsobil Holst ako hudobný riaditeľ, pedagóg a skladateľ na Dievčenskej škole sv. Pavla v Hammersmith, kde sa nachádza aj jedna z dominant Londýna *Hammersmith Bridge* – najstarší dodnes existujúci visutý most na londýnskom úseku Temže. Holst pre svoje zverenkyne napísal množstvo skladieb. Najznámejšou z nich sa stala **St. Paul's Suite, op. 29 č. 2** pre sláčikový orchester, ktorá vznikla v rokoch 1912 – 1913. Holst svoje dielo napísal ako prejav vďačnosti za to, že mu bola daná k dispozícii zvukotesná miestnosť v novom hudobnom krídle školy, kde mohol nerušene vyučovať a komponovať. Skladba sa začína rýchlym tancom *Jig*, ktorý tradičnú štruktúru pôvodnej barokovej suity naopak uzatváral. Pôvabná melódia druhej časti sa odvíja na podklade sviežeho ostináta v druhých husliach. Vášnivú tému sladkobôľneho charakteru, ktorú na začiatku tretej časti *Intermezzo* prednášajú sólové husle, resp. následne viola, vystrieda

energické *Vivace* s charakterom ľudového tanca. V záverečnej časti Holst pôsobivo kombinuje starý anglický tanec *Dargason* a *Greensleeves* – anglickú ľudovú pieseň zo 16. storočia, ktorá sa stala veľmi známou aj vďaka adaptácii v obľúbenej anglickej vianočnej kolede *What Child is This?*

Švajčiarsko-americký skladateľ židovského pôvodu, **Ernest Bloch**, prispel tiež výraznou mierou k obohateniu sláčikového repertoáru prvej polovice 20. storočia. Rodák zo Ženevy študoval hudbu na Konzervatóriu v Bruseli, kde navštevoval hodiny huslí u legendárneho Eugèna Ysayeho. Práve on svojho zverenca nasmeroval aj k štúdiu kompozície. V neskorších rokoch sám Bloch pedagogicky pôsobil na popredných hudobných školách v Amerike, kam emigroval v roku 1916: Mannes School of Music v New Yorku (kde sa v roku 1917 stal prvým pedagógom kompozície), Cleveland Institute of Music (v roku 1920 sa stal jeho prvým riaditeľom), napokon sa stal profesorom na University of California-Berkeley, kde pôsobil až do svojho odchodu na dôchodok v roku 1952.

Ernest Bloch bol generačným súputníkom viacerých priekopníkov modernej hudby (A. Schönberg – nar. 1874, B. Bartók – 1881, I. Stravinskij – 1882, A. Webern – 1883, E. Varèse – 1883 a d.), jemu však bolo bližšie konzervatívne umelecké vyjadrovanie. V roku 1917 dokonca publikoval rozsiahlu esej, v ktorej argumentoval proti súdobej experimentálnej hudbe a tvrdil, že medzi emóciami a dielom týchto skladateľov existuje určitá „*intelektuálna bariéra – akýsi druh zmyslovej zvrátenosti, ktorá prekrúca ich myšlienky, potláča ich inšpiráciu a deformuje ich vkus*“. A hoci si najmä vo svojej neskoršej tvorbe osvojil napokon aj on viaceré moderné kompozičné techniky a prístupy, ostala jeho hudba vždy poslucháčsky prístupná. Mnohé z jeho najznámejších skladieb pritom odkazujú aj na jeho židovské dedičstvo, ako napr. rapsódia pre violončelo a orchester *Schelomo* či *Suite Hébraïque* pre violu a klavír, resp. violu a orchester. Ernest Bloch je dokonca považovaný za jedného z najvýznamnejších západných skladateľov 20. storočia, ktorí do svojej hudby systematicky a vedome integrovali židovské hudobné tradície.

Svoje **Concerto grosso č. 1** skomponoval medzi decembrom 1924 až aprílom 1925, teda v období pôsobenia na Cleveland Institute of Music, kde bolo toto dielo aj po prvýkrát uvedené len dva mesiace po jeho dokončení. Bloch svoju kompozíciu napísal ako reakciu na sťažnosti svojich študentov, týkajúce sa nedostatku tonality vo vtedy vznikajúcej hudbe. Dielo predstavuje jeden zo skladateľových vlastných príkladov využitia neoklasicistických tendencií v hudbe 1. polovice 20. storočia, pričom tradičný pôdorys barokového koncerta grossa napĺňa moderným vyjadrovacím jazykom. Skladba je určená pre slá-

čikový orchester s obligátnym klavírom, ktorý plní úlohu, akú v minulosti zastávalo čembalo. Hoci skladba nenesie hneď v názve odkaz k židovským východiskám autorovej tvorby, využíva Bloch i v tomto diele niekoľko židovských motívov, najmä v druhej časti *Žalospev*. Fúga, ktorá tvorí záverečnú časť skladby, je pôsobivou ukážkou skladateľovej kompozično-technickej brilancie. *Concerto grosso* č. 1 patrí k ťažiskovým dielam autora. Spojením prvkov tradičnej barokovej formy s jeho vlastným kompozičným jazykom je príkladom zrozumiteľného dialógu medzi hudobnou tradíciou a inováciou.

Jana Majerová

JONIAN ILIAS KADESHA

Jonian Ilias Kadesha je v rámci rozmanitosti svojich intelektuálnych záujmov a tvorby renesančným hudobníkom. Jeho štúdium filozofie a rétoriky ovplyvňuje stylistickú presnosť jeho interpretácie, či už ide o hudbu staršieho alebo súčasného obdobia. Jeho bohatá hudobná predstavivosť je čo sa týka zvuku zrejme tak v projektoch sólových, ako aj komorných.

Kadesha vystupoval ako sólista po celej Európe s koncertným repertoárom zahŕňajúcim diela Sibelia, Mozarta, Šostakoviča, Bartóka, Stravinského, Mendelssohna či Beethovena. Účinkoval s poprednými telesami, ako sú Chamber Orchestra of Europe pod vedením Andráša Schiffa, Csík Chamber Orchestra s Gergelym Ménesiom, Royal Liverpool Philharmonic s Jonathanom Bloxhamom, Tapiola Sinfonietta s Ryanom Bancroftom či Slovinskou filharmóniou pod vedením Aziza Shokhakimova. Ďalšie účinkovania zahŕňajú spolupráce s Royal Philharmonic, MDR Sinfonieorchester, Lübeck Philharmonic a Neue Philharmonie Frankfurt. K nedávnym vrcholom patria vystúpenia vo Wigmore Hall, Theater Erfurt či na festivaloch Cheltenham Festival a Musicus Chamber Music Festival v Hongkongu.

Čoraz častejšie je Kadesha úspešný aj v pozícii sólistu-dirigenta, pravidelne spolupracuje s poprednými komornými orchestrami ako sú Holandský a Škótsky komorný orchester, Aurora Orchestra, Manchester Camerata, Tapiola Sinfonietta či London Mozart Players. Jeho prístup ku klasickému orchestrálnemu repertoáru je formovaný skrz komornú hru, v ktorej často improvizuje.

Kadeshov talent pre dramaturgiu je zrejmý aj z jeho komorných projektov, zostavil sériu šiestich koncertov pre Leeds International Concert Season (2024/25). Pravidelne spolupracuje s Vashti Hunter, Pablom Hernánom a súborom Caerus Chamber Ensemble, ktorý založil a umelecky vedie. Flexibilné obsadenie telesa je tvorené mladšou generáciou vynikajúcich európskych inštrumentalistov. Spolupracoval tiež s uznávanými hudobníkmi, ako sú Martha Argerich, Steven Isserlis, Patricia Kopatchinskaja, Nicolas Altstaedt, Gábor Takács-Nagy a Antje Weithaas.

EWALD DANEL

študoval hru na husliach a dirigovanie na ostravskom konzervatóriu a Vysokej škole múzických umení v Bratislave. Absolvoval dirigentský kurz u K. Österreichera, kurz zborového dirigovania u J. Wierszyłowského a doktorandské štúdium u B. Warchala. Po ukončení štúdia pôsobil ako koncertný majster v Symfonickom orchestri Slovenského rozhlasu a v orchestri Slovenského národného divadla. V rokoch 1985 – 2023 bol koncertným majstrom Slovenskej filharmónie a od roku 2001 umeleckým vedúcim Slovenského komorného orchestra. Ako sólista a dirigent sa predstavil na koncertných pódioch v mnohých krajinách Európy i zámoria (Japonsko, Kórea, Egypt, Panama, Brazília, USA). Dlhodobá spolupráca ho spája s Hiroshima Symphony Orchestra, Orquestra Sinfonica Municipal Sao Paulo, Akita Chamber Orchestra, Tokyo Harmonia Chamber Orchestra, vystupoval s orchestrami Klang Verwaltung München, Orchestra Ensemble Kanazawa, Nagoya Philharmonic Orchestra, Osaka Symphoniker, Sakata Philharmony, Slovenská filharmónia, Prague Philharmonia, Orquestra Filarmónica de Málaga, Janáčkova filharmonie Ostrava a i. V Hiroshima Symphony Orchestra bol v rokoch 2008 – 2014 hlavným hosťujúcim dirigentom.

Ako pedagóg pôsobil na Vysokej škole múzických umení v Bratislave a bol hosťujúcim profesorom na Aichi Prefectural University of Fine Arts and Music v Nagoyi v Japonsku. V súčasnosti je pedagógom na Akadémii umení v Banskej Bystrici.

Ako umelecký vedúci Slovenského komorného orchestra inicioval spomienkové koncerty Hommage à Bohdan Warchal, cyklus koncertov v chrámoch, koncerty pre ľudí so zdravotným znevýhodnením, koncerty bez potlesku, vznik nových skladieb a ďalšie mimoriadne projekty. Cielená dlhodobá spolupráca s rôznymi cirkevnými a amatérskymi speváckymi zbormi a hudobnými súbormi v role dirigenta, organizátora i autora duchovnej hudby je významnou súčasťou jeho umeleckých aktivít.

SLOVENSKÝ KOMORNÝ ORCHESTER

vznikol na jeseň roku 1960 na pôde Slovenskej filharmónie. Pri jeho zrode stál vynikajúci huslista sliezskeho pôvodu B. Warchal (1930 – 2000). Od svojho založenia bol jedným z najpopulárnejších súborov v oblasti klasickej hudby na Slovensku. Od roku 2001 vedie orchester huslista E. Danel.

Orchester pre slovenské publikum objavil mnohé, na Slovensku neuvedené diela svetových autorov. Významnou mierou sa podieľa na uvádzaní slovenskej hudobnej tvorby, od roku 2001 premiéroval viac ako sedemdesiat skladieb. Mimoriadnymi koncertmi si orchester pravidelne pripomína významné výročia jubilujúcich skladateľov a hudobných osobností a každoročne aj prínos svojho zakladateľa – Hommage à Bohdan Warchal. V rámci cyklu Hudba v chrámoch dlhodobo podporuje prácu profesionálnych a neprofesionálnych speváckych zborov. Zároveň už niekoľko rokov pokračuje v takmer dvestoročnej bratislavskej tradícii uvádzania diela J. Haydna Sedem posledných slov nášho Spasiteľa na kríži v Katedrále sv. Martina; pokračuje tiež v pravidelnom uvádzaní Koncertov bez bariér pre ľudí so zdravotným znevýhodnením.

Na začiatku jubilejnej 65. sezóny 2025/2026 sa orchester predstavil na Jesennom festivale duchovnej hudby v Olomouci. V Českej republike odohral aj dva koncerty v rodiskách jeho umeleckých vedúcich (Orlová, Horní Suchá) a v decembri absolvoval aj koncerty v Bulharsku (Sofijská filharmónia, cyklus komorných koncertov) a Grécku (International Chamber Music Festival of Thessaloniki Concert Hall). SKO tradične obohatí aj kultúrne podujatia viacerých slovenských miest (Lučenec, Prešov, Humenné, Michalovce, Piešťany). V rámci zahraničných ciest bude orchester koncertovať aj vo Francúzsku na Festival des Forêts a Flâneries Musicales de Reims. V sezóne po boku orchestra účinkujú poprední sólisti – huslisti Ionian Ilias Kadesha, Dalibor Karvay a Ivan Ženatý, klavirista Igor Ardašev, klarinetisti Igor Františák a Gábor Varga, hobojsista Matúš Veľas a sólistami budú aj vedúci hráči komorného orchestra Pavel Bogacz a Andrej Gál.

SLOVENSKÁ FILHARMÓNIA

Haydn Ensemble
Martin Petrák umelecký vedúci, fagot
Matúš Veľas | **Vladislav Borovka** hoboje
Petr Ries kontrabas | **Jiřina Marešová** pozitív
Filip Dvořák čembalo

Jan Dismas ZELENKA | **Johann David HEINICHEN**
Johann Friedrich FASCH

31. 3. 2026, 19.00
 utorok, Malá sála Slovenskej filharmónie

 filharmonia.sk

Jedným z reprezentatívnych žánrov hudby obdobia 17. a prvej polovice 18. storočia bola triová sonáta. Pojem „triová“ neznamená, že uvedené diela boli výlučne určené trom nástrojom, pointa spočívala v kombinácii dvoch diskantových (melodických) hlasov v spolupráci so sekciou basso continuo. Basso continuo zväčša požadovalo klávesový (respektíve iný harmonický) nástroj a violu da gamba, takže účinkujúcich mohlo byť viac, než trojica. **Jan Dismas Zelenka** síce svoje skladby označil ako *Sonáty pre dva hoboje a continuo*, v zásade však išlo o typ triovej sonáty. **Johann David Heinichen** a **Johann Friedrich Fasch** použili štandardné žánrové zaradenie.

Slovenská filharmónia, Medená 3, 816 01 Bratislava, SR

Pokladnica Slovenskej filharmónie

Reduta, Nám. Eugena Suchoňa 1, Bratislava
otvorená v pracovných dňoch po – pia 12.00 – 18.00
a hodinu pred koncertom v mieste jeho konania
Zmena programu a interpretov vyhradená.

Rezervácie

+421 2 20 47 52 33, +421 2 20 47 52 93
vstupenky@filharmonia.sk
online predaj a rezervácie vstupeniek
www.filharmonia.sk
Predaj vstupeniek na vybrané koncerty aj v sieti Ticketportal

Slovenská filharmónia vyhotovuje obrazové snímky
a zvukové a zvukovo-obrazové záznamy z koncertov
a je oprávnená ich použiť primeraným spôsobom
na umelecké účely.

**NÁRODNÁ
BANKA
SLOVENSKA**
EUROSISTÉM

HRDÝ PARTNER SF

AUTO | *Prestige*
bigmedia
PREMIUM OUTDOOR

● RÁDIO
● DEVÍN

• tasr •

|| • Hudobný
život

{ OPERA
SLOVAKIA

Klasika
Plus.cz

□ P E R A +

S I T A

Forbes

viva rádio

SME

tyždenník
slovenka

FinReport

CITYLIFE
ČO SA DEJE
V BRATISLAVE A OKOLÍ

THE
SLOVAK SPECTATOR

SLOVAKIA | ONLINE

TRNAVSKÉ

Slovenská filharmónia je štátna príspevková
organizácia Ministerstva kultúry SR

MINISTERSTVO
KULTÚRY
SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Stretneme sa na koncerte